

ניאוס' שולחן ובסחון עצמי

פולקלור ישראלי:

כשנשיא צי"ד היה בארץ, הזמינו אותו לארוחת צהריים במלון דן כרמל, המלצרים היו נבוכים ולא ידעו בדיוק כיצד להתנהג. הם שאלו את עצמם אם צריך יהיה להגיש לו את התפריט הרגיל, או את רשימת ה' מוזמנים, ומה לעשות במיקרה שהוא ירצה לאכול דווקא את איש משרד הבסחון שליחה אותו, אם יהיה צורך להכין צלחת מיוחדת, או שהוא יעסוף אותו ויקח אותו הביתה, וכו'.

הארוחה עברה בשלום. נשיא צי"ד השת" מש בתפריט הרגיל, בסכין ובמזלג, ובכל הנימוסים האירופיים. המלצרים, המוזמנים, ואיש משרד הבסחון שליחה אותו היו מלאי התפעלות.

אבל כשהגיע תורה של המנה האחרונה, נשאל הנשיא בלחש: "מה האדון ירצה בתור קינוח סעודה?" הוא ענה בנימוס: "פירות, בבקשה." הגישו לו פירות, וכן לכל המוזמנים, ואיש משרד הבסחון.

הנשיא אכל את הפירות, השליך את הגלג' עינים, ואחרי כן שטף את ידיו בקערית ל- שטיפת ידיים. כל המוזמנים עשו כמורה. הם אכלו את הפירות, זרקו את הגלעינים ואחרי כן שטפו את ידיהם בקערית לשיטפת ידיים. גם איש משרד הבסחון אכל את הפירות, זרק את הגלעינים, ואחרי כן לקח את מי הידיים ושתה אותם בצמאון.

עכשיו מעיינים במלון אם לא כדאי להגיש לו בארוחה הבאה את רשימת המוזמנים, שהוכנה עבור נשיא צי"ד.

כל נדררר

כל שנה יש לחנה רובינא, הגברת הראשונה של התיאטרון הישראלי, יום-הולדת. היא חוגגת אותו תמיד באותו יום. גם ה' שנה היה לה יום-הולדת. מלאו לה כמה וכמה שנים, והיא חגגה את זה בחברת כל ידידיה - כל החברים החתיקים של הבימה וכל החברים החתיקים בכלל, של הישוב העברי ושל מדינת ישראל.

היו שם בסך-הכל עשרים איש, וזר-פרחים ענק מאת חתנה לשעבר, המסיבה היתה עליזה, כמו כל מסיבות יום-הולדת של ה' גברת הראשונה, אומרים שהיו כבר 76 כ- אלה, אכלו שם כיד המלך, ושתו לחיים ארוכים.

המוזמנים נהנו, הגברת רובינא היתה מאושרת, רק השכנים לא היו מרוצים. כי חנה רובינא, לרוץ המול, נולדה דווקא ב' יום-הכיפורים.

בכלל, יום-הכיפורים השנה, להוציא את מסיבתה של חנה רובינא, היה יום קשה. אי אפשר היה לצאת מן הבית, לא ברגל ולא ברכב, כי צעירים דתיים יראי-שמים חיללו את קדושת היום ועבדו מכניסתו ועד צאתו בידוי אבנים, כל זה מפני שפיקוח נפש אצלם דוחה שבת, ואומרים שפיקוח נפשם של אחרים דוחה להם את יום-הכיפורים.

אנשים שחששו לנפשם, ושרצו, בכל זאת, להימלט בעוד מועד מהמחסומים ומהאבנים ומהצום, ירדו כמה ימים לפני החג לאילת, וכבר שבוע ימים לפני היום הנורא אפשר היה לראות בדרך דרומה שירות ארוכות רים.

כשרון שווה יהלומים

בזמן האחרון התרבו הפושעים בעולם. גל של מעשי-פשע, גניבות ושוד אינו פוסק מלהטיר את האוכלוסיה השלוה. כל זה למה? כי הילדים חדלו לפרנס את ההורים שלהם. הם חדלו לדאוג ללבושם ולהיגומם, והם נותנים להם להסתובב ברחובות באפס מעשה. אז ברור שלהורים אין ברירה אלא לפנות לחיי-הפשע.

בגלל זה, למשל, הפך אביו של ג'וני הוליריי גנב מועד, ורחמי השופטים נכמרו עליו כשהוא התיי- פח, לא מזמן, בבית המשפט, וסיפר אי- זה בגרות קשה יש לו, ואיך שבנו לא יואג לו.

גורלם של הוריי החיפושיות אינו טוב יותר. אבל מכולם, הכי מיסכנים הם ה' ריו של דריו מורנו. בפעם האחרונה ש' דריו היה בארץ, הוא הגיע עם הוריו, גיר אתם במעברה, ויצא מיד להשיג לעצמו עבודה כאן.

אחר כך הוא חזר לצרפת. בפעם הזאת הוא בא הנה עם שעוני-יהלומים על הידיים, והרבה כסף. ההורים שלו נסעו לקבל אותו במל-התעופה, והביאו איתם את כל הדודים והדודות והסבתות והנכדים של הסבתות והבנים של הנכדים, את כולם, כל החי וה' צומח של המשפחה. גם אחיו של דריו, זה שמוכר בוריקאס ברחוב לוינסקי בתל-אביב, היה שם.

דריו ירד מהמטוס, נתן לכל המשפחה נשיקה קרירה, ואמר להם: "החוצה, עכשיו אני עסוק." הם הלכו, ומאו הוא כמעט לא ראה אותם יותר, אם כי הם באו לחזות ב' כמה מהופעותיו.

למה הוא לא רוצה לראות אותם? כי הוא הגיע למה שהגיע בכוחות עצמו, והוא לא רוצה שאחרים ייגנו מזה. איך הוא הגיע למה שהגיע? הוא עבד כמו חמור. הוא היה הולך מהופעה להופעה, מאולם לאולם. הוא היה מוציא את הגרון שלו, הוא היה שר שעות שלמות, ומגיע ויורק דם כדי להשיג כמה מחיאות-כפיים.

ואחרי כל הופעה הוא היה הולך לשוק או לאיזה מקום שמוכרים בו דברים, והיה קונה משהו זול מאוד. אחרי-כך הוא היה הולך לאיזה חברים שלו, או מכרים או סתם אנשים, ומוכר להם את זה ביוקר. ככה הוא עשה את הכסף שלו.

אפילו עכשיו, כשהוא עשיר, הוא לא מפ' סיק לעבוד. לפני כמה ימים הוא הלך ל' שפת-הים של תל-אביב וראה שם כלב. הוא שאל את בעליו בכמה הוא מוכר אותו. ה' בעל אמר שבכעשרים וחמש לירות. הוא קנה אותו בעשרים וחמש לירות, וכעבור יום מכר אותו במאה. אז ברור שזמר עם כיש' רון כזה לא יכול להישאר עני. ואם גם בני-משפחתו רוצים להיות עשירים, שילמדו לשיר.

עיתונות, ודפנה אילת חשדה ביצחק שילה שזה נעשה בעזרתו, היא התנפלה עליו מ' אחורי הקלעים, כשהקהל כבר ישב באולם, וצעקה: "מפלצת, אבי השקיע ארבעים אלף לירות בהצגה, ומה יש לך לדבר?" הפרשה תסתיי, ומהי כנראה בבית-המשפט.

האמנות בחיים

באחת ההצגות המוצגות בימים אלה בארץ מופיעים על הבמה, בין השאר, גם שלושה אנשים, שני מאהבים ואהובה. בהצגה הם שלושה אנשים פשוטים, אבל בחיים הם אוהבים רבים איש עם רעהו. יום אחד בילתה האשה עם אחד ממאהביה, ופתאום הפתיע אותם הבעל. הוא שאל אותם מה הם עושים ביחד, והם אמרו לו שהם עושים חזות. אבל הוא לא האמין להם והתחיל לדרוך אחרי המאהב עם גרון ביד. אילו היה זה קורה בהצגה, זה היה אולי נגמר ברצח. אבל זה קרה בחיים, אז זה יגמר בטח בבית-המשפט.

דריו מורנו

הרובינא (עם חיים טופוד)

ירדה עם כל היורדים גם התזמורת של הילטון, והגיעה להם את החג על חוף ים סוף, בליל כל-נדרר.

אחת בשיניים

זר עלי דפנה

לדפנה אילת יש כישרון-מישחק. יש לה גם כישרון-שירה. יש לה כישרון לחבר פיומונים, ויש לה אבא. בזמנו, כשהסריטו את חזר בלבנה, הסכים האבא של דפנה להשקיע בסרט, בתנאי ש' ייצא שם תפקיד לבתו. אחרי-כך הוא דרש ששמה של בתו יופיע בכותרות לפני שמה של שושיק שני. עכשיו, כשהוא השקיע בהצגת כינורות הסתיו, בתיאטרון הזמן, הוא העמיד את אותם התנאים. דפנה אילת קיבלה תפקיד ראשי. אבל מנהל ההצגה, יצחק שילה, לא הסתדר עם התנאים הללו. המריבות הסוערות החלו עוד לפני הצגת הבכורה, כשהאב לא חזל מאיומים שההצגה תבוטל, וזאת לאחר ששילה השקיע בה עבודה של חצי שנה. לפני הצגת-הבכורה הבחין האב ששמה של בתו אינו מופיע בתוכניה כמחברת המוסיקה. הוא ציווה לבטל את התוכניה.

לאחר מכן הוא החליט לבטל את שמו של יצחק שילה כמנהל ההצגה. התקשר עם העוריה, ואנשים מיוחדים נשלחו להדביק על גבי המודעות פתקים שמחוקו את השם שילה והחליפוהו במועדון התיאטרון. אבל כשהורב הודלף על-ידי מישתו ל' עדיין יותר יפה מכל היפהפיות החדשות היוצאות מדי שנה מהגימנסיות.

במשך חמישים שנות חייה היא הספיקה להפוך לאגדה. אנשים מספרים שהיא מחוסנת מפני הגיל, ושהיא הופכת צעירה יותר מ' שנה לשנה.

יש לה שני ילדים, בן ובת. שניהם נראים כבר יותר מבוגרים ממנה, וכשהיא הולכת עם בתה ברחוב, עוצרים האנשים את ה' נערה ושואלים אותה אם אפשר להתחיל עם הבת שלה.

אבל בימים אלה אבד לה שמה בתור ה' אשה היטה ביותר בארץ. למה? כי האמא שלה הגיעה הנה לביקור, והאמא שלה עוד יותר יפה ממנה.

עכשיו, כשנדיה ואמה מטיילות יחד ב' רחוב, עוצרים הגברים את נדיה, ושואלים אותה אם מותר להתחיל עם בתה.

"אני יכולה להשיג כל גבר שאני רוצה", אמרה לי בזמנו סריטה אברגיל. ומיד אחרי זה היא השיגה את עמי סולל. אחרי שהיא גמרה לריב איתו על הדירה המשותפת שלהם, היא התי- נרשה ממנו, והשיי- גה לעצמה מספרה. אבל זה נמאס לה, אז היא עזבה את- תה והשיגה את ארי- קת כרמון בדרנס לפאריס.

סריטה

אחר כך גם לה- קת כרמון נמאסה לה, אז היא השיגה מכונת נוסעה ל' ריבירה. למכונת קרתה תאונה, ול- סריטה נשברה כל הלסת יחד עם השיניים. תיקנו לה את ה' לסת, החליפו לה את השיניים, ומילאו את הפה בשיניים חדשות. ועם המראה החדש שלה היא חזרה לפאריס.

בפאריס היא עזבה את כל הבילויים וחיי- עדיין יותר יפה מכל היפהפיות החדשות היוצאות מדי שנה מהגימנסיות.

במשך חמישים שנות חייה היא הספיקה להפוך לאגדה. אנשים מספרים שהיא מחוסנת מפני הגיל, ושהיא הופכת צעירה יותר מ' שנה לשנה.

יש לה שני ילדים, בן ובת. שניהם נראים כבר יותר מבוגרים ממנה, וכשהיא הולכת עם בתה ברחוב, עוצרים האנשים את ה' נערה ושואלים אותה אם אפשר להתחיל עם הבת שלה.

אבל בימים אלה אבד לה שמה בתור ה' אשה היטה ביותר בארץ. למה? כי האמא שלה הגיעה הנה לביקור, והאמא שלה עוד יותר יפה ממנה.

עכשיו, כשנדיה ואמה מטיילות יחד ב' רחוב, עוצרים הגברים את נדיה, ושואלים אותה אם מותר להתחיל עם בתה.

האמא של אמא

אם כולם פותחים בארים ומסעדות ודיס- קוטקים, אז למה שנדיה בראון לא תעשה את זה, ביחוד שהיא האשה היחידה ה' מבטלת הכי טוב בארץ כוסי-כוס? ובכן, היא תעשה את זה. היא קנתה יחד עם זלמן שניאורי, ידידה, את מסעדת פוני- טיינבלו, והיא תעשה ממנה מסעדה מרר- קאית. המסעדה הראשונה בארץ שאפשר יהיה לאכול בה כוסי-כוס אמיתי, בנוסח מארוקו.

נדיה (שמאל) ובתי-דודה

עד עכשיו היתה נדיה בראון ידועה בתור אחת הנשים היפות בארץ. היא הגיעה אומ' גם לגיל של חמישים ומשהו, אבל היא